

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové ve věci žalobce: **VELPA plus s.r.o.**, se sídlem Mutěnice, Pelcova 765, IČ: 255 27 355, zast. Ing. Ivo Šulcem, daňovým poradcem, se sídlem Praha 9, Na Harfě 935/5c, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 13.2.2009 č.j.: 1010/09-1701-21

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Celního ředitelství Praha, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí o zajištění zboží Celního úřadu Praha 1 ze dne 27.11.2008 č.j. 21661/08-176100-024.

V odůvodnění celní ředitelství uvedlo, že Celní úřad Praha 1 ve dnech 18.11.2008 a 19.11.2008 provedl v souladu s ust. § 15 zákona č. 337/1992 Sb. místní šetření ve skladech daňového subjektu nacházejících se na adresách Mutěnice, Brněnská 873, okres Hodonín, Mutěnice, Pod Búdama 338, okres Hodonín, Velká nad Veličkou 883, okres Hodonín a Prušánky 132, okres Hodonín. Při místním šetření bylo zjištěno, že daňový subjekt (žalobce) ve skladech Mutěnice, Pod Búdama 338, Mutěnice, Brněnská 873 a Velká nad Veličkou 883 skladuje vybrané výrobky podléhající spotřební dani v celkovém množství 4.511 litrů červeného a bílého vína a 362.719,071 litrů ethanolu v nádržích, nádobách a výrobcích. Dne

8.10.2008 vydalo Celní ředitelství Praha rozhodnutí o odnětí povolení žalobce k provozování těchto daňových skladů, která byla žalobci doručena dne 21.10.2008. Odnětím povolení se výrobky dostaly do volného daňového oběhu. V předmětných rozhodnutích bylo v části poučení uvedeno, že dle § 20 odst. 22 zákona č. 353/2003 Sb. byl žalobce povinen provést inventarizaci a nejpozději následující pracovní den předložit daňové přiznání a zaplatit daň. To však žalobce neučinil, a proto se dne 26.11.2008 do skladu na adrese Mutěnice, Brněnská 873 dostavili pracovníci Celního úřadu Praha 1 za účelem prokázání zdanění vybraných výrobků zjištěných při místních šetřeních ve dnech 18.11.2008 a 19.11.2008. Ve skladu byl zastížen pouze Ing. P. K., obchodní ředitel žalobce, který byl za žalobce zplnomocněn k provedení inventarizace zásob vybraných výrobků ve dnech 18.11.2008 a 19.11.2008. Ing. K. pracovníkům celního úřadu sdělil, že není schopen předložit dokumenty prokazující zdanění předmětných výrobků. Pracovníci Celního úřadu Praha 1 tedy v souladu s ust. § 42 odst. 4 zákona č. 353/2003 Sb. ústně oznámili Ing. K. zajištění předmětných vybraných výrobků a současně vyhotovili protokoly o zajištění vybraných výrobků č.j. 20913/08-176100-024-Z (Mutěnice, Brněnská 873), č.j. 20914/08-176100-024-Z (Mutěnice, Pod Búdama 338) a č.j. 20916/08-176100-024-Z (Velká nad Veličkou 883). Tyto protokoly byly předány Ing. P. K. Vzhledem k tomu, že bylo v předmětných skladech zjištěno skladování vybraných výrobků ve větším množství (§ 4 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb.), aniž by žalobce byl schopen prokázat zdanění těchto vybraných výrobků v souladu s § 5 zákona č. 353/2003 Sb. nebo jejich oprávněný nákup bez daně, vydal Celní úřad Praha 1 dne 27.11.2008 rozhodnutí o zajištění zboží č.j. 21661/08-176100-024.

Dále se pak celní ředitelství v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádalo s námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Mimo jiné konstatovalo, že v ust. § 4 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. je uvedeno, že místní příslušnost správce daně, není-li stanoveno jinak v tomto nebo zvláštním zákoně, se řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice. Místní šetření je pak upraveno v ust. § 15 odst. 1 až 8 zákona č. 337/1992 Sb., kde je stanoveno, že správce daně je oprávněn v souvislosti s daňovým řízením provádět místní šetření jak u subjektu daně, tak i u jiných osob. K provedení místního šetření je pracovník daně povinen se prokázat služebním průkazem pracovníka správce daně, přičemž správci daně je umožněno vstupovat do každé provozní budovy, místnosti, místa, včetně dopravních prostředků, přepravních obalů. Z obsahu § 15 zákona č. 337/1992 Sb. podle celního ředitelství je zřejmé, že cílem místního šetření je získání předběžných informací o daňových subjektech, jež by bylo možné využít v daňovém řízení. Podle odvolacího orgánu celní úřad neporušil ustanovení o místní příslušnosti, neboť daňový subjekt (žalobce) má sídlo v územním obvodu celního úřadu a současně celní úřad neprovedl úkony, které by byly v rozporu s provedeným místním šetřením, tzn. klást i otázky daňovému subjektu. Při místním šetření pracovníci celního úřadu Ing. K. nevyzvali k prokázání zdanění výrobků skladovaných ve skladech, ale vyzvali jej až dne 26.11.2008, kdy provedli kontrolu ve skladech za účelem zjištění, jestli vybrané výrobky jsou řádně zdaněny, neboť v době kontroly neměl již daňový subjekt (žalobce) povolení k provozování daňového skladu. Oprávnění celního úřadu bylo podle odvolacího orgánu v souladu s ust. § 42 zákona č. 353/2003 Sb. Odvolací orgán neshledal důvodnou ani námitku, že Ing. K. neměl oprávnění jednat za kontrolovanou osobu, ani námitku žalobce, že správce daně nepřipustil možnost, že předmětné výrobky mohly být také uskladněny v jiném režimu a neumožnil ani daňovému subjektu vyjádřit se, v jakém režimu jsou tyto předmětné výrobky skladovány. Odvolací orgán také mimo jiné uvedl, že povolení k provozování daňového skladu bylo odejmuto, nemělo kontrolované zboží-vybrané výrobky ve skladech postavení zboží v podmíněném osvobození a muselo být zdaněno a kontrolní orgán tedy správně zboží zajistil, neboť kontrolovaná osoba neprokázala zdanění vybraných výrobků.

Žalobce v první žalobní námitce namítal, že správce daně, Celní úřad Praha 1, překročil územní působnost danou mu zákonem č. 185/2004 Sb., o celní správě České republiky, když prováděl místní šetření ve skladech žalobce v okrese Hodonín. Žalobce tedy tvrdil, že žalovaný nesprávně dovodil za pomoci ust. § 15 zákona č. 337/1992 Sb., že lze provádět místní šetření kdekoliv, tedy bez ohledu na místní příslušnost a tedy podle žalobce žalovaný - Celní ředitelství Praha nesprávně pokládá provedení místního šetření správcem daně, které bylo provedené pracovníky Celního úřadu Praha 1 v okrese Hodonín mimo meze stanovené zákonem za správné a v souladu se zákonem. Podle žalobce nebyla předmětná místní šetření provedena v souladu se základními zásadami daňového řízení, zejména s ust. § 2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. a s ústavní zásadou obecně povolovací, viz čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, podle které lze státní moc uplatňovat pouze v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Žalobce je pak toho názoru, že byla překročena pravomoc veřejného činitele v případě pracovníků Celního úřadu Praha 1.

Žalobce rovněž namítal, že institut ústní výzvy (Ing. K. byl správcem daně ústně vyzván k prokázání zdanění výrobků skladovaných ve skladech při místních šetřeních) není ani v zákoně č. 337/1992 Sb., ani v zákoně č. 353/2003 Sb. vůbec upraven. Podle žalobce pak správce daně neprokázal, že udělená výzva měla jako rozhodnutí správné náležitosti podle ust. § 32 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. Tyto předepsané náležitosti neobsahuje podle žalobce ani protokol o zajištění zboží tak, aby splňoval institut rozhodnutí. Podle žalobce správce daně neprokázal ani v souladu s ust. § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb. doručení této výzvy daňovému subjektu.

Žalobce také namítal, že předmětná jednání vedoucí k vystavení protokolů o zajištění vybraných výrobků ze dne 26.11.2008 v Mutěnicích byla vedena v rozporu se zákonem s neoprávněnou osobou, která neměla zmocnění jednat za kontrolovanou osobu a na místě, ke kterému není správce místně příslušný.

Žalobce má rovněž za to, že předmětné výrobky jsou uskladňovány v režimu podmíněného osvobození od daně a tudíž u nich nevznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, neboť povolení k provozování daňových skladů nebyla daňovému subjektu odňata v souladu s ust. § 20 odst. 19 zákona č. 353/2003 Sb.

Ve vyjádření k žalobě Celní ředitelství Praha reagovalo na námitky žalobce s tím, že Celní úřad Praha 1 oprávněně požadoval na žalobci prokázání zdanění vybraných výrobků. Navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se pak nachází protokol Celního úřadu Praha 1 o místním šetření dle § 15 zákona č. 337/1992 Sb. ze dne 19.11.2008 č.j. 20913/08176100-024-MŠ vč. příloh a plné moci; protokoly Celního úřadu Praha 1 o místním šetření dle § 15 zákona č. 337/1992 b. ze dne 18.11.2008 č.j. 20914/08-1761000-024-MŠ a č.j. 20913/08-176100-024-MŠ; protokoly Celního úřadu o zajištění vybraných výrobků dle § 42 odst. 4 zákona č. 353/2003 Sb. ze dne 26.11.2008 č.j. 20913/08-176100-024-Z, č.j. 20914/08-176100-024-Z a č.j. 20916/08-176100-024-Z; rozhodnutí Celního úřadu Praha 1 o zajištění zboží ze dne 27.11.2008 č.j. 216661/08-176100-024 vč. příloh č. 1-4, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2009 č.j. 1010/09-1701-21 a v neposlední řadě i rozhodnutí Celního ředitelství Praha o odnětí povolení k provozování daňového skladu ze dne 8.10.2008 č.j. 21889-4/08-170100-23-V, č.j. 21889-2/08-170100-23-III a č.j. 21889/08-170100-23-I.

Městský soud v Praze o podané žalobě nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 29.11.2012, č.j. 8 Ca 131/2009-51 tak, že žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační

stížnost a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6.8.2013, č.j. 8 Afs 1/2013-40, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.11.2012, č.j. 8 Ca 131/2009-51, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Následně o žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9.12.2014, č.j. 8Af 48/2013-101, žalobu opětovně zamítl. Proti tomuto rozsudku brojil žalobce kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou a rozsudkem ze dne 30.6.2015, č.j. 2 Afs 16/2015-44, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9.12.2014, č.j. 8Af 48/2013-101, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze v odůvodnění rozsudku ze dne 9.12.2014, č.j. 8Af 48/2013-101, posoudil věc vycházející ze závěru vyjádřeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 2 Afs 1/2013-40. Vyslovil, že předmětné místní šetření bylo provedeno mimo územní působnost Celního úřadu Praha 1, a to s odkazem na ust. § 4 odst. 13 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Městský soud tedy konstatoval, že předmětná místní šetření byla provedena nesprávně, v rozporu s předpisy, které upravují územní působnost. Rovněž poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí 2 Afs 159/2006 a 9 As 72/2008, na něž ve svém rozhodnutí odkázal i Nejvyšší správní soud s tím, že z těchto rozsudků je zřejmé, že sama skutečnost, že v postupu správního orgánu dojde k vadě, kterou lze kvalifikovat jako porušení resp. podstatné porušení pravidel o řízení, není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, pokud ovšem není prokázáno, že mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Městský soud si při svém rozhodování položil otázku, zda by žalobou napadené rozhodnutí vypadalo jinak, pokud by místní šetření provedl jiný územně příslušný celní úřad, avšak dospěl k závěru, že v tomto směru žalobce nesplnil povinnost tvrzení, resp. povinnost důkazní. Za situace, kdy soud nezákonnost neshledal vyhodnotil uvedenou žalobní námitku jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.6.2015, č.j. 2 Afs 16/2015-44, dospěl k závěru, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9.12.2014, č.j. 8Af 48/2013-101, opětovně trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů v jeho odůvodnění, a to ve vztahu k žalobní námitce tvrzeného překročení územní působnosti správce daně při provádění místních šetření ve dnech 18.11.2008 a 19.11.2008 s ohledem na úpravu § 4 odst. 13 tehdy účinného daňového řádu. Nejvyšší správní soud Městskému soudu v Praze totiž vytkl, že s ohledem na nepřesnou formulaci žalobní námítky se soud s námitkou vypořádal nesprávně, neboť posuzoval jen místní příslušnost celního úřadu, ačkoli měl posuzovat jeho územní působnost. Nejvyšší správní soud proto uložil Městskému soudu v Praze tuto námitku řádně vypořádat a též posoudit vliv tohoto tvrzeného pochybení správce daně na zákonnost rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků, se zřetelem k judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. ve věcech vedených pod sp.zn. 2 Afs 159/2006, či 9 As 72/2008. Ostatním dílčím námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu však již Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Při ústním jednání konaném dne 26.1.2017 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§110 odst. 4 s.r.s.) opětovně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

S ohledem na zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem, posuzoval Městský soud v Praze věc opětovně, podrobně se zabýváje tvrzeným překročením územní působnosti

správce daně. Po provedeném řízení ji posoudil následovně, vycházejí přitom z níže uvedené právní úpravy a judikatury:

Podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, místní příslušnost správce daně, není-li stanoveno jinak v tomto nebo ve zvláštním zákoně, se řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice a u fyzické osoby bydlištěm v České republice, jinak místem, kde se převážně zdržuje, tj. v němž pobývá nejvíce dnů v roce. Pro účely tohoto zákona se rozumí bydlištěm fyzické osoby místo trvalého pobytu.

Podle § 4 odst. 13 zákona č. 337/1992 Sb. každý správce daně je v obvodu své územní působnosti příslušný k provedení místního šetření podle § 15, a to i bez delegace.

Podle § 41 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb. kterýkoliv celní úřad nebo celní ředitelství jsou oprávněny vstupovat do každé provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky. Celní úřad nebo celní ředitelství jsou také oprávněny vstupovat do prostor, o kterých je známo nebo se dá důvodně předpokládat, že se v nich vybrané výrobky vyrábějí, zpracovávají nebo skladují. Toto právo mají také, jde-li o byt, který je užíván pro účely podnikání.

Místní příslušnost Celního úřadu Praha 1 tedy vyplývala z ust. § 4 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., z něhož je zřejmé, že tato místní příslušnost se řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice. Vzhledem k tomu, že žalobce společnost VELPA plus s.r.o. sídlila v době správního (daňového) řízení na adrese v Praze 1 (U Železné lávky 568/10), není o místní příslušnosti Celního úřadu Praha 1 pochyb. Žádný důvod k tomu, aby byla nějakým způsobem určena jiná místní příslušnost, v řízení shledán nebyl.

Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, zabýval se městský soud dále otázkou územní působnosti (konkrétně působnosti celního úřadu) coby institutu odlišného od institutu místní příslušnosti. Vyšel přitom z názoru vyjádřeném v rozsudku sedmého senátu Městského soudu v Praze ze dne 12.12.2014, č.j. 7Af 47/2010-83. V citovaném rozsudku soud vyslovil, že: „Místní příslušnost stanoví příslušnost/pravomoc konkrétního správního orgánu na základě skutečností založené povahou předmětu řízení nebo subjektem (účastníkem) řízení, místní příslušnost tak vymezuje příslušnost správního orgánu vykonat svou pravomoc k určitému účastníkovi, resp. ke skutečnosti určující předmět řízení (např. místo stavby). Územní působnost stanoví pravomoc správního orgánu ve vztahu k určitému území. Soud má za to, že územní působnost správního orgánu (zde Celní úřad Praha 1) je dána jeho místní příslušností, nestanoví-li zákon jinak. Dle § 4 odst. 1 zákona o správě daní *se místní příslušnost správce daně, není-li stanoveno jinak v tomto nebo ve zvláštním zákoně, řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice a u fyzické osoby bydlištěm v České republice, jinak místem, kde se převážně zdržuje, tj. v němž pobývá nejvíce dnů v roce. Pro účely tohoto zákona se rozumí bydlištěm fyzické osoby místo trvalého pobytu.* Dle odst. 13 každý správce daně je v obvodu své územní působnosti příslušný k provedení místního šetření podle § 15, a to i bez delegace. Ust. § 4 odst. 13 zákona o správě daní soud nepovažuje za výlučnou územní působnost správce daně k provedení místního šetření, které by vylučovalo územní působnost místně příslušného správce daně dle odst. 1 k provedení místního šetření i mimo obvod své působnosti. Ustanovením odst. 13 byl pouze rozšířen okruh územně příslušných správců daně provést místní šetření, aniž by se jednalo o místně příslušného správce daně. Vztah odst. 13 a odst. 1 není vztahem vylučujícím, vztahem speciální úpravy k obecné, nýbrž vztahem doplňujícím, kdy odst. 13 „stojí vedle“ nikoli „namísto“ (srovnej ust. § 87 a 88 o.s.ř.). „Doplňující“ povaha § 4 odst. 13 zákona o správě

daní plyne také z obsahu daného ustanovení, neboť slovo „každý“ je třeba vykládat jako další, resp. každý další správce daně, tedy kromě místně příslušného správce daně, je oprávněn provést místní šetření v rámci své územní působnosti. Pokud by zákonodárce hodlal omezit pravomoc místně příslušného správce daně v rozsahu provedení místního šetření „svého“ plátce daně pouze na území působnosti správce daně, zvolil by znění odst. 13 tak, aby absentovalo slovo „každý“, tedy *správce daně je v obvodu své územní působnosti příslušný k provedení místního šetření podle § 15, a to i bez delegace.*

Jazykovému výkladu odpovídá i výklad teleologický, neboť účelem institutu místní příslušnosti a územní působnosti je vyloučení libovůle správních orgánů a naopak zajištění předvídativosti postupu správního orgánu. Je-li daňovému subjektu zřejmé, kdo je „jeho“ správce daně, je tak také srozuměn s tím, že úkony směřující k vyměření daně budou činy zejména tímto správcem daně. Jakkoli podmínkou místnímu šetření dle § 15 zákona o správě daní není předchozí výzva nebo poučení o termínu provedení místního šetření, nelze místní šetření provedené místně příslušným správcem daně považovat za projev libovůle nebo za šikanózní výkon pravomoci správního orgánu.

Nový daňový řád sice v § 15 výslovně stanoví, že *správce daně může provést potřebný úkon i mimo svůj obvod územní působnosti, pokud se týká daňového subjektu, ke správě jehož daní je místně příslušný.* K tomu bylo v důvodové zprávě uvedeno: *Obecně jako dosud návrh stanoví, že správce daně obvykle provádí úkony při správě daní v obvodu své místní působnosti. Návrh pak výslovně připouští vykonat úkon i mimo obvod jeho územní působnosti.* Z důvodové zprávy tak neplyne, že by nový daňový řád nově rozšířil pravomoc správce daně vykonat úkon i mimo obvod jeho územní působnosti, nýbrž shodně jako předchozí zákonná úprava vychází z obvyklého provedení úkonů v rámci územní působnosti, což však nevylučuje provedení úkonů mimo územní působnost příslušného správce, jestliže jde stále o úkony místně příslušného správce daně v daném řízení. Soud má za to, že i úprava zákona o správě daní v rozsahu vymezení pravomoci správce daně učinit úkony v rámci příslušného řízení i mimo svou územní působnost obstála ve světle požadavku čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle kterého *lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví*, neboť vymezení místní příslušnosti správce daně dle § 4 zákona o správě daní jednoznačně stanoví, který správce daně činí úkony v daňovém řízení toho kterého subjektu.

Městský soud v Praze má za to, že místně příslušný správce daně je oprávněn činit úkony dle zákona o správě daní vůči příslušnému plátcovi daně bez ohledu na územní působnost správce daně. Místní příslušnost dle § 4 odst. 1 zákona o správě daní zakládá celostátní územní působnost správce daně k provedení úkonů v daňovém řízení, jehož účastník založil místní příslušnost správce daně dle § 4 odst. 1 zákona o správě daní, místně příslušný správce daně je oprávněn provést místní šetření za účelem vyměření daně příslušnému plátcovi daně bez omezení místní působností správce daně. Obdobně je místně příslušný správce daně oprávněn provést daňovou kontrolu příslušného daňového subjektu dle § 16 zákona o správě daní bez ohledu na místo provedení takové kontroly, správce daně je oprávněn provést daňovou kontrolu příslušného daňového subjektu i mimo území své působnosti. Institut delegace dle § 5 je třeba vykládat jako prostředek naplnění zásady hospodárnosti a rychlosti řízení, nikoli jako podpůrný argument pro omezení pravomoci místně příslušného správce vůči účastníkovi řízení pouze v rámci územní působností správce daně.“

Osmý senát Městského soudu v Praze tedy v tomto směru částečně přehodnotil závěr učiněný ve svém předchozím rozsudku zrušeném Nejvyšším správním soudem. Setrval přitom

na názoru, že Celní úřad Praha 1 byl místně příslušným správcem daně žalobce dle § 4 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., avšak s tím že Celní úřad Praha 1 byl jako místně příslušný správce daně dle § 4 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. oprávněn provést místní šetření mimo svou územní působnost již z titulu své obecné místní příslušnosti a postup správních orgánů tak nebyl v rozporu se zákonem.

Shodnou otázkou, tzn. překročením územní působnosti správce daně se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.12.2015, č.j. 7 Afs 40/2015-40, v němž rozhodoval o kasační stížnosti žalobce (téhož žalobce, společnosti VELPA plus, s.r.o.) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12.12.2014, č.j. 7 Af 47/2010-83. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil: „V zákoně o správě daní a poplatků nebylo nijak upraveno, na rozdíl od zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), zda může správce daně provést potřebný úkon i mimo obvod své územní působnosti ve vztahu k daňovému subjektu, vůči němuž je místně příslušným. Místní šetření bylo v zákoně o správě daní a poplatků upraveno v ust. § 15 pouze obecně tak, že správce daně je oprávněn v souvislosti s daňovým řízením provádět místní šetření, jak u subjektu daně, tak i u jiných subjektů. Ani z ust. § 4 odst. 13 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého je každý správce daně v obvodu své územní působnosti příslušný k provedení místního šetření podle § 15, a to i bez delegace, nelze dovozovat žádné relevantní závěry ve vztahu k dané otázce. Toto ustanovení totiž stanoví, jaké oprávnění, pokud se jedná o místní šetření, má správce daně k daňovým subjektům v obvodu své územní působnosti, bez ohledu na svou místní příslušnost. Jeho aplikace by tak přicházela v úvahu, pokud by Celní úřad Praha 1 prováděl místní šetření v obvodu své územní působnosti u jiného daňového subjektu, než ve vztahu k němuž by byl místně příslušný. Z právní úpravy obsažené v zákoně o správě daní a poplatků tak nelze v žádném případě dovodit úmysl zákonodárce neumožnit správci daně provádět místní šetření u svého daňového subjektu mimo obvod své územní působnosti. Takový závěr nelze dovodit ani z důvodové zprávy k daňovému řádu, neboť z ní není zřejmé, že by, na rozdíl od zákona o správě daní a poplatků, upravoval diametrálně odlišně pravomoc správce daně, pokud jde o provádění místního šetření. K ust. § 15 daňového řádu se v důvodové zprávě uvádí, že „Správci daně je zde umožněno získat ucelený pohled na daňové subjekty, jejichž daňovou povinnost spravuje. K tomuto účelu může provést potřebný úkon i mimo obvod své územní působnosti. Této možnosti bude správce daně využívat především ve velkých městech a v případech, kdy využití institutu dožádání by mohlo vést ke zmaření účelu úkonu v důsledku prodlení.“ Odhlédnout nelze ani od ust. § 41 zákona o spotřebních daních, které upravuje oprávnění celních úřadů a celních ředitelství. Podle odst. 2 věty první citovaného ustanovení je kterýkoliv celní úřad nebo celní ředitelství oprávněn vstupovat do každé provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky. Pojem kterýkoliv lze vyložit tak, že neexistuje žádné omezení celního úřadu územní působností, jedná-li se o vybrané výrobky. Pokud by mělo být citované ustanovení interpretováno tak, že celní orgány mohou pouze vstoupit do uvedených prostor bez jakéhokoliv dalšího oprávnění, ztratilo by zcela smysl, protože úmyslem zákonodárce jistě nebylo umožnit celním orgánům pouze zdvořilostní návštěvu provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky.

Proto se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem městského soudu, že provedl-li Celní úřad Praha 1 místní šetření v daňových skladech stěžovatele, které jsou mimo jeho územní působnost, nejednalo se o nezákonný postup.“

Ve shora uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval otázkou, zda za situace, kdy dospěl k odlišnému závěru než byl vysloven obiter dictum v rozsudku ze dne

6.8.2013, č.j. 2 Afs 1/2013-40 a zopakován v rozsudku ze dne 30.6.2015, č.j. 2 Afs 16/2015-44, nepředložit věc rozšířenému senátu. Dospěl však k závěru, že v daném případě není pro předložení věci rozšířenému senátu důvod mimo jiné proto, že názor byl vysloven při posuzování nepřezkoumatelnosti a městský soud byl tedy „pouze“ zavázán, aby se spornou otázkou věcně zabýval.

Městský soud v Praze neshledal žádný důvod, aby se od shora uvedených závěrů, ke kterým dospěl jednak sedmý senát zdejšího soudu a jednak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17.12.2015, č.j. 7 Afs 40/2015-40, jakkoliv odchýlil a v jejich duchu se vypořádal s námitkou tvrzeného překročení územní působnosti správce daně při provádění místních šetření ve dnech 18.11.2008 a 19.11.2008 s tím, že v těchto případech nedošlo k nezákonnosti, nedošlo k nezákonnému jednání ze strany příslušného celního úřadu a že tedy, byla-li předmětná místní šetření provedena v rámci pravomoci celního úřadu, jsou jejich výsledky použitelné pro další řízení, v daném případě pro rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků.

Pro úplnost soud poukazuje na to, že pokud mu bylo uloženo, aby přihlédl k dřívější judikatuře Nejvyššího správního soudu, kdy Nejvyšší správní soud poukázal na své rozsudky sp.zn. 2 Afs 159/2006 a 9 As 72/2008, s tím se soud vypořádal v tom smyslu, že tyto rozsudky se nezabývaly zcela přesně totožnou problematikou, tj. zákonností, resp. nezákonností místního šetření provedeného mimo územní působnost správce daně, ale šlo o posouzení zákonnosti rozhodnutí vydaného místně nepřislušným správcem daně, takže závěry, k nimž v nich Nejvyšší správní soud dospěl, by musel na situaci nyní rozhodovanou městský soud aplikovat analogicky a přiměřeně. K tomu za stavu, že o předmětné záležitosti-zákonnosti, resp. nezákonnosti místního šetření provedeného mimo územní působnost správce daně bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 40/2015-40, bylo na místě vycházet právě z těchto závěrů a rozsudky Nejvyššího správního soudu dříve uvedené (2 Afs 159/2006 a 9 As 72/2008) na řešení nyní rozhodované věci nepoužít.

Vzhledem ke shora uvedenému soud první námitku žalobce proto neshledal důvodnou.

Ve vztahu k ostatním žalobcovým námitkám převzal soud plně odůvodnění z rozsudku ze dne 9.12.2014, č.j. 8 Af 48/2013-101, neboť ve vztahu k tomuto okruhu námitek netrpělo odůvodnění citovaného rozsudku vadou nepřezkoumatelnosti a Nejvyšší správní soud závěry městského soudu v tomto směru potvrdil.

Další námitka žalobce tedy směřovala proti ústní výzvě, kdy správce daně vyzval ústně Ing. P. K., který byl zastižen ve skladu k prokázání zdanění výrobků skladovaných ve skladech, byť toto podle žalobce ani zákon o spotřebních daních (zákon č. 353/2003 Sb.), ani zákon o správě daní a poplatků (zákon č. 337/1992 Sb.) nepřipouští.

Soud zde dospěl k závěru, že je sice pravda, že institut ústní výzvy, jako nějakého formalizovaného pokynu adresovaného daňovému subjektu, skutečně zákon o spotřebních daních (zákon č. 353/2003 Sb.) a ani zákon o správě daní a poplatků (zákon č. 337/1992 Sb.) nestanoví. Nicméně však pokud se v zákoně o správě daní a poplatků (zákon č. 337/1992 Sb.) používá výraz výzva, jedná se tedy o institut (např. ve smyslu ust. § 43), kde je vymezeno, jak má tato výzva vypadat, jaké má formální a obsahové náležitosti. Z povahy předmětné věci je však zřejmé, že o takovou výzvu se v projednávané věci nejednalo. Zde byl Ing. P. K. jako jediná osoba, která na místě v nějaké míře mohla reprezentovat žalobce, tedy právnickou osobu-společnost VELPA plus s.r.o. Proto byl tedy vyzván, nikoliv však v tom úzce

specifickém významu ve smyslu zákona o správě daní a poplatků (zákon č. 337/1992 Sb.), ale v obecném významu tohoto slova, aby, je-li to možné, doložil nebo předložil doklady o tom, že předmětné vybrané výrobky jsou zdaněny. Podstatné pak v dané věci bylo to, co následovalo, tedy ono zajištění vybraných výrobků. To pak nebyl následek toho, že by takto formulované nebo takto adresované výzvě nebylo vyhověno, příslušný následek přišel v důsledku skutečnosti, že předmětné vybrané výrobky zdaněny nebyly. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Pokud pak šlo o problematiku kontrolované osoby a otázku toho, s kým byly sepsány protokoly o zajištění vybraných výrobků, tady je na místě se ztotožnit s argumentací a stanoviskem žalovaného Celního ředitelství Praha, že v projednávané věci nebylo podstatné, kdo konkrétně byl přítomen za kontrolovanou osobu a jestli to byl Ing. P. K. a zda měl oprávnění jednat za žalobce. Podstatné je, že k provedení takové kontroly, místního šetření a k provedení předmětných opatření byl Celní úřad Praha 1 oprávněn a je tedy zcela lhostejné, kdo na místě byl přítomen úkonům správního orgánu. Tedy jinak řečeno, i kdyby tam nebyl nikdo přítomen, stejně by to celní úřad nezabavovalo pravomoci předmětné úkony provést.

Žalobce také namítal, že správce daně požadoval prokázat zdanění výrobků skladovaných ve skladech, ačkoli věděl ze své činnosti, v jakém režimu uskladnění se předmětné vybrané výrobky nacházejí. Zde soud konstatuje, že žalobce sice původně disponoval povoleními k provozování předmětných daňových skladů, nicméně rozhodnutími žalovaného ze dne 8.10.2008 mu byla tato povolení k provozování daňových skladů odňata, přičemž rozhodnutí o odnětí povolení k provozování daňového skladu byla žalobci doručena dne 21.10.2008, tedy přibližně měsíc předtím, než byla provedena předmětná místní šetření (18. a 19.11.2008) a teprve pak následně došlo k zajištění vybraných výrobků. K těmto úkonům ze strany Celního úřadu Praha 1 tedy došlo v době, kdy žalobce již nebyl držitelem povolení k provozování předmětných daňových skladů, což je zřejmé, jak výše uvedeno, z toho, že mu byla doručena rozhodnutí o odnětí povolení k provozování daňového skladu a podané odvolání neměla odkladný účinek. A i když žalobce uplatnil opravný prostředek, tato rozhodnutí byla vykonatelná a jejich účinky na věc plně dopadly. To je také ten nejpodstatnější aspekt v celé věci, protože pokud by žalobci nebyla předmětná povolení k provozování daňového skladu odňata, pokud by je stále měl, tak by celá záležitost ze strany Celního úřadu Praha 1 vůbec nemohla proběhnout. Nicméně tento základní právní předpoklad splněn byl.

Žalobce rovněž argumentoval fyzickým držením listin o povolení k provozování daňových skladů. Na tomto místě je třeba se žalobcem nesouhlasit v tom, že k tomuto odnětí nedošlo tím, že byla pouze vydána rozhodnutí o odnětí povolení k provozování daňového skladu, ale že fyzicky předmětná povolení má stále k dispozici. Osmý senát se pak ztotožnil s tím, jak se k věci vyjádřil šestý senát zdejšího soudu ve svém rozsudku sp. zn. 6 Ca 169/2009 ze dne 12.4.2011, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 1.4.2009 č.j. 483-2/2009-900000/30, č.j. 483-3/2009-900000/30, č.j. 483-4/2009-900000/30 a č.j. 483-5/2009-900000/30, jimiž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8.10.2008 o odejmutí povolení k provozování daňového skladu na adresách Velká nad Veličkou 883, Mutěnice, Pod Bůdama 338, Prušánky 132 a Mutěnice, Brněnská 873.

Povolení k provozování daňového skladu je institut, který daňovému subjektu přiznává určitá práva a stanoví mu určité povinnosti. V takové záležitosti vždy musí být rozhodnuto ve smyslu zákona o správě daní a poplatků příp. ve smyslu zákonů speciálních. Z povahy věci pak nutně vyplývá, že mají-li být tato práva přiznaná takovým rozhodnutím

odňata, pak nelze opět jinak, než zase rozhodnutím, jiný postup by byl zcela v rozporu s principy právní jistoty a s principy právního státu obecně. To tedy znamená, že o odnětí povolení provozování daňového skladu muselo být rozhodnuto formou rozhodnutí (rozhodnutími), což se v daném případě stalo a právní mocí resp. vykonatelností těchto rozhodnutí předmětná povolení zanikla. Na tom pak nic nemění ani skutečnost, že listiny, které o tomto povolení pojednávají, stále fyzicky existují a stále je má v držení žalobce. Podstatný je právní stav, tedy kdy předmětná povolení ve smyslu institutu už přestala existovat.

Městský soud v Praze konstatuje, že správní orgány se ve správním řízení zabývaly vším, co vyšlo najevo a řádně se vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správní orgány rozhodly v daném případě v souladu se zákonem a žádná z námitek žalobce není důvodná. Soud proto rozhodl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. o zamítnutí podané žaloby.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní

symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu
lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková